

сався на університет, на технічний факультет і побувши там троха, тепер й думати про науку не хоче! А Стефанія таких не любить, їх опрокидує, ненавидить. (Чути дзвінок від дверей). Хтось дзвонить. Може вона? (Знова дзвонить). Се певне вона, коли так настійливо дзвонить! (Отвирасє двері.) Прошу!

ЯВА ІІІ.

Стефанія.

Доброго здоровлячка!

Омелян.

А... панна Стефанія! Так несподівано!

Стефанія.

Я, мій дорогий! мій коханий! заскучала за тобою, так і прийшла щоб подивитись на тебе.

Омелян.

Заскучала, кажеш? Так хоч привітайся тепер зі мною. (Витаються і цілуються).

Стефанія.

(Ніби недаючись). Чекай, а то ще хто побачить! (Розглядаєсь по кімнаті).

Омелян.

Нема нікого, серце. Дивись, я сам, як той пустельник на пустині! (Обнімас і горячо цілує її).